ATILIM

Yıl 2, Sayı 2 (14)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — Şubat 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Emperyalizm ve büyük işbirlikçi burjuvazinin içine attığı ekonomik, sosyal, politik bunalımlardan kurtulmayı, yurdunun kalkınmasını istiyen yurtseverlerin yeri işçi sınıfının yanında, TKP saflarındadır.

Çıkar yol

İşbirlikçi burjuvazi, azılı gerici çevreler faşist biçimi yönetime kanla, silâhla yürüyor. İşçi sınıfına, bütün yurtsever, ilerici güçlere, örgütlere karşı harp açmıştır. Faşist komandoları, polisi, halkın üzerine sürüyor, kan döküyor. Ulusal bağımsızlık, sosyal kurtuluş, ileri demokrasi hareketini terörle bastırmak istiyor. Faşizmi önlemek, komando baskınlarını kırmak amacıyla yurdun pek çok yerlerinde yapılan yığınsal protesto gösterilerine paşalar cuntası, Irmak hükümeti ordu birlikleriyle saldırdı.

Memlekette sınıf savaşları, ulusal kurtuluş savaşımı sertleşiyor, yeni boyutlar alıyor. İşbirlikçi burjuvazi NATO'ya sarılmış, saldırganlık politikası izliyor. Kıbrıs Cumhuriyetine saldırdı. Kan döktü. Ortalığı yaktı, yıktı. Yeşil Ada'yı ikiye böldü. Uydurma bir «cumhuriyetçik» kurdu.

TKP, ötedenberi burjuvazinin NATO'cu, halk düşmanı politikasına karşı savaşagelmiştir. Halkı uyarmış, bu politikaya karşı direnişleri örgütlemiye çalışmıştır. Partimizin bu savaşı boşa gitmemiştir. Memlekette, faşist saldırılara, baskı ve burjuvazinin halk düşmanı politikasına karşı gelişen, yeni yeni katmanları kucaklıyan bir direniş vardır. Bu süreç gelişiyor. İşçi sınıfı, bu savaşta ön sırada, ateş boyunda yer alıyor. Savaşa ağırlığını, günden güne ve daha açık koyuyor. En önemlisi, ilerici güçlerin, bu savaşta, giderek, omuzomuza vermiye başlamalarıdır. İşçi grevleri, öğrenci, öğretmen, köylü, yurtsever subay, bütün anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin, örgütlerin girişimleri, çıkışları, yığınsal gösterileri, protesto mitingleri bu yönde gelişiyor.

TKP'nin, komünistlerin önünde çetin savaşlar duruyor: En başta işçi sınıfının, her yönlü, örgütsel, politik, sendikal, ideolojik birliği için savaşmak. Bozguncalara, Maoculara, oportünistlere, sağına, «soluna» karşı savaşı faşizm saldırılarına karşı savaştan ayırmamak. Bugünkü halk düşmanı düzeni alaşağı etmek ve ileri demokratik bir düzen, halktan yana bir hükümet için olan savaşta devrimci, yurtsever güçlerin birliğini sağlamak. Çıkar yol budur!

Bildiri

Emperyalizmin dayanağı işbirlikçi burjuvazi halkımıza karşı faşist saldırıya geçti. Harp açtı. Bu kanlı saldırı, yalnız işçilere sendikalara, komünistlere yurtsever gençlere, subaylara, öğretmenlere değil, burjuvazinin, liberal koluna, CHP'nin demokratik sola açılan kanadına da yöneliktir. Ortak düşman açıktan açığa kendini ortaya koyuyor. Bütün ulusa meydan okuyor. Açık faşizme gidiyor.

Emperyalizm, bunalımlarının yoğunlaştığı, çöküşünün hızlandığı bugünkü dönemde birçok kapitalist ülkelerde faşizmi hortlatmayı deniyor. Bunu Türkiye'de Demirel, Irmak, Bayar, Feyzioğlu gibi politikacılar, ve Sancar gibi militarist paşalar eliyle uygulamaya çalışıyor. Komandoları silâhlandırıyor, yerli holdingçilerle, toprak-çiftlik beyleri ile birlikte politikacıları, generalleri, polis şeflerini, savcıları satın alıyorlar.

Bu kanlı sadırının amacı, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının, bütün ilerici, devrimci güçlerin yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş savaşını ezmektir. Sömürü ve talan düzenini sürdürmektir. Türkiye Komünist Partisi emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin bu kanlı egemenliğine karşı çetin bir savaş yürütegeldi. Bu savaşlar boşa gitmedi. Partimizin ulusal ve sosyal kurtuluş programı, Leninci politikası, tezleri, savaş sloganları geniş yığınlara, ilerici, yurtsever örgütlere maloldu. Emperyalizme, onun vurucu yumruğu olan bütün örgütlerine, NATO'ya karşı savaş bayrağını ilk açan, bu savaşı programlaştıran ve örgütleyen tek parti Türkiye Komünist Partisi'dir. NATO'dan çıkmak, İkili Anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki bütün NATO ve Amerikan üslerini kaldırmak, bugünkü halk düşmanı rejimi devirmek, demokratik bir hükümet ve düzen kurmak, bağımsız, tarafsız bir dış politika izlemek, geniş halk yığınlarınca benimsendi. Bu savaşın kapsamı genişliyor, orta tabakaları, burjuvazinin belli kesimini içine alıyor. Kimi generaller, kimi burjuva politikacıları, bilim adamları, mühendisler, yazarlar, yargıçlar bu savaşta yerlerini alıyor. Anti-emperyalist, anti-faşist bir eylem birliğinin kurulması için bütün elverişli koşullar meydana çıkmıştır. Bozguncular, oportünistler, ayrıcılar, yıkıcılar foyalarını ortaya döküyor, gericiliğin hizmetinde olduklarını iyice açıklıyorlar.

Öte yandan anti-emperyalist, anti-faşist harekete yeni yeni güçler katılıyor, hareket genişliyor ve daha yüksek bir aşamaya ulaşıyor. Bugün bu aşamada, ulusal demokratik cephe birliği için somut koşullar meydandadır. Bütün ilerici yurtsever güçlerin, somut bir savaş platformu çizmek amacıyle, bir araya gelmeleri tarihsel bir zorunluktur. TKP'nin, bütün örgütlerinin bu aşamada sorumlulukları artıyor. Bunlar, yeni yeni sorunlarla karşılaşıyor. Yığınlardan, değişik politik yönlerden gelen ve gelişen anti-emperyalist, anti-faşist eylemleri, çıkışları biraraya getirmek, örgütlemek, derlemek ve savaşa srümek, bugün komünistlerin başlıca ödevidir.

20 Şubat 1975

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Nato ve üsler

Dünyada kuvvetler dengesi barış, demokrasi ve sosyalizmden yana olan güçler yararına değişiyor. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bütün sosyalist ülkelerin uluslorarası ölçüde barışçı girişimleri bu süreci daha da hızlandırıyor. Öte yandan, NATO'SENTO gibi saldırganlık blokları da içinden sarsılıyor. NATO'nun elebaşılarıyla bağımlı durumundaki küçük üyeleri arasındaki, bunların birbirleri arasındaki çelişkiler, sürtüşmeler artıyor. Türk-Yunan ilişkileri gibi.

Bugün NATO'dan çıkma, bu saldırgan örgütle her türlü ilişkiyi kesme eğilimi, yığınsal çıkışlar geniş ölçüler alıyor. Örneğin, Yunanistan NATO'nun askersel örgütünden çekildi. Şimdi, Yunan hükümeti, topraklarındaki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılması isteğini ileri sürüyor. Portekiz'deki ilerici hükümet NATO ve Amerikayla ilişkilerini yeni baştan gözden geçirme gereğini duymaktadır.

NATO içindeki bu gelişmeler, ister istemez Türkiye'yi de etkiliyor. Türkiye Komünist Partisi, yurdumuzun bu saldır-

(Devamı 3. sayfada)

Faşist saldırılar kırılacaktır!

Bunalımlar derinleşiyor. Emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin, militarist paşalar kliğinin saldırıları da artıyor. MİT'-in, CIA'nin eğittiği ve beslediği faşist komandoların ulusal bağımsızlık ve demokrasi uğrunda savaşan işçilere, devrimci gençlere, halkımıza karşı saldırıları yoğunlaşıyor.

Halkımızın, tüm ilerici güçlerin antifaşist, anti-emperyalist savaşta birliğini engellemek, faşist diktatoraya yol açmak, baskı, sömürü düzenini, halk düşmanı hükümeti ayakta tutmak için olan bu faşist saldırıların örgütleyicisi kimlerdir? . . . Bunların başında AP'ler, gerici partiler, Demireller, Feyzioğulları, Amerikan emperyalizmi vardır. Komandolar, işbirlikçi burjuvazinin elinde vurucu güç olmuştur. CIA şeflerinden Corc Heris bütün bu saldırı olaylarını uygulamak, plânlamak için bir ekiple Türkiye'de bulunuyor. Halkımıza dayatılan Irmak hükümeti, bu saldırıların pratikte uygulayıcısıdır. Hükümet, polis yalnız faşist komandoları korumakla kalmıyor. Onların silâhlandırılmasına, özel kamplarda eğitilmesine yardım ediyor. Hükümet faşist komandolara örtülü ödeneklerden para veriyor. Başbakan Irmak, genç işçi Hüseyin Örek'i, yurtsever öğrenci Şahin Aydın'ı ve Kerim Yaman'ı barbarca öldüren faşist komandoların Kurultayına gönderdiği mesajla, maskesini kendisi düşürmüş oldu. Bu adam, faşist komandolara kanlı saldırılarında yeni «başarılar» diledi.

Fakat egemen çevrelerin bütün bu saldırıları, halkımızın ulusal bağımsızlık, demokratik özgürlük uğrunda yürüttüğü savaşı durduramıyor. Faşizmi protesto gösteri ve yürüyüşleri birbirini izliyor. Gösterilerde, binlerce işçi, aydın, öğenci: «Faşizme hayır!» «Amerika defol!» «Yaşasın ulusal kurtuluş savaşı!» «NATO'ya paydos!» haykırışlarıyla sokakları, alanları inlettiler.

Böylesi bir dönüşümün oluşmasında TKP ön sırada yer alıyor. TKP, faşist saldırılara karşı tüm ilerici güçlerin birliğini sağlamak için savaşıyor. Faşizmi protesto yürüyüşlerini, gösterilerini daha da genişletmek, yeni yeni güçleri bu politik platform etrafında yürütülen savaşa çekmek için savaşmak günün konusudur ve zorunlu bir girişimdir. Faşist saldırılar böylesi bir savaşla kırılacaktır!

Komünistlerin yeri

Memlekette 12 Mart gibi bir hava estiriliyor. İşbirlikçi burjuvazi içinde bocaladığı bunalımlardan sıyrılmanın yolunu terörde görüyor. Ve yükleniyor işçi sınıfına, ilerici güçlere. İşçi sınıfının birliğinden, toplum yaşamında ağırlığını daha kesin koymasından korkan işbirlikçi, egemen çevreler yasa dışı Irmak hükümetçiği, Türk-İş'in başına çöreklenen sarı sendika ağaları eliyle grevleri yasaklıyor. Bu zorba hükümet işçi sınıfına, devrimci gençliğe karşı kanlı bir terör yürütüyor. Amaçları, işçi sınıfının, yurtsever gençliğin ulusal bağımsızlık, anti-faşist, anti-emperyalist savaşını ezmek, birliğini parçalamak ve kurdukları sömürü, baskı düzenini sürdürmektir.

Gerici çevrelerin bu terörü işçi sınıfının örgütlü, bilinçli savaşını, işçi-gençlik birliğinin kurulmasını önleyemiyor, önliyemez. Grevler gelişiyor, zincirleme gidiyor. Bu savaş yalnız toplu sözleşmelerle elde edilecek hakları kapsamıyor. İşçi sınıfı faşist teröre, sıkıyönetim baskılarına son verilmesi yolunda savaşıyor. Kendi demokratik haklarıyle birlikte köy emekçilerinin, devrimci gençliğin, orta katmanların, tek sözle halkımızın haklarını savunuyor. Enflâsyona, pahalılığa karşı savaşıyor. Bu savaş aynı zamanda tüm demokratik güçlerin oluşturacağı bir hükümeti işbaşına getirme savaşıdır.

TKP bu savaşın içindedir. Sınıf savaşının böylesine sertleştiği bir dönemde TKP örgütlerine, komünist militanlara büyük görevler düşmektedir. *«Her fabrika TKP'nin bir kalesi olmalıdır!»* belgisi-sloganı komünistlere somut eylem ve örgütlenme yolları göstermektedir. İşçi direnişleri arasında somut bağlar kurmak, grev savaşlarını ayarlamak, dayanışma grevlerine gitmek, faşist saldırıya uğrayan işçileri, ilerici öğrencileri savunmak, TKP'ni yığınlara duyurmak, görüş ve politikasını yığınlara açıklamak TKP örgütlerinin, komünistlerin başta gelen ödevidir. Komünistlerin yeri fabrikalar, sendikalar, gençlik ve aydın örgütleri, silâhlı kuvvetler, esnaf dernekleri, yığınsal örgütler arasındadır.

Ölümsüz Lenin komünistlere bir öğütünde der ki: *«İşçi yığınları arasında, sendikalarda ve bunların dışında çoğunluğu kazanmak için direşken çalışmak! Olayların her türlü yön ve biçim değiştirmesi karşısında yığınları gerçekten yönetebilecek sağlam ve akıllı bir komünist partisi oluşturmak için sabırla savaşmak . . . İşte komünistlerin yapması gereken şeyler».*

TKP'nin şloganı: *«İşçiler, emekçiler nerede savaşıyorsa, nerede grev varsa, komünistlerin de yeri oradadır!».*

İleri güçlerin birliği

Memlekette NATO'ya, Amerikan «yardımı» denilen kölelik anlaşmalarına, üslere, işbirlikçi burjuvazinin hiyanet politikasına ilk savaş bayrağını açan TKP olmuştur. TKP, Türkiye'de Amerikan ağalığına karşı ardıcıl, sürekli savaş yürüten biricik partidir. Komünist Partisi'-nin bu savaşı boşa gitmemiştir, gitmiyor. Bugün memlekette yığınsal bir direniş vardır. TKP'nin bundan 25 yıl önce ileri sürdüğü belgiler: «Amerikalı defol!» *«NATO'ya hayır!»* *«Üsler kaldırılmalıdır!»* *«İkili kölelik anlaşmaları yırtılmalıdır!»* sloganları yığınlara mal oluyor. Alanlarda, sokaklarda, gösteri yürüyüşlerinde haykırılıyor. İşçiler, ilerici güçler bu belgileri emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı bir silâh olarak kullanıyor. Bu savaşın ana gücü işçi sınıfıdır. Emekçi köylüler, yurtsever öğrenci ve öğretmenler bu savaşın içindedir.

Direnişler ordu içindeki yurtsever er ve subayları da etkilemektedir. Anti-emperyalist, anti-faşist direniş ordu içine de dalga dalga yayılıyor.

Bu gelişmeler, memlekette anti-faşist, anti-emperyalist cephenin kurulması için gereken bütün olanaklardan yararlanmak zorunluğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Bir bakıma, ileri güçlerin son eylemleri TEK CEPHE için savaşın tâ kendisidir. Bunun somut örnekleri var: Sürekli işçi grevleri, sonra, 6. Filonun İzmir'e gelişini protesto gösterisi, faşist komandoların kurşunlarıyle öldürülen öğrenci Kerim Yaman'ın cenaze töreni, TÖB-DER'in ülke çapında düzenlediği protesto eylemleri.

Fakat bu direnişler arasında henüz organik bir bağ kurulamamıştır. Cephe savaşı veren ileri güçler, Tek Cephe politikasını gereği gibi kavrayamamışlardır. En başta işçi sınıfının sendikal birliğini, bunun yanısıra ileri güçlerin birliğini sağlamak, savaşları koordine etmek, işçi sınıfıyla emekçi yığınların direnişleri arasında somut bağlar kurmak günün sorunudur.

TKP, Tek Cephe sloganını daha Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında ortaya atmıştır. TKP, bu sorunu somut bir biçimde ele alıyor: İşçi-köylü bağlaşıklığı için savaşmak. Öğrenci ve öğretmenlerin, yurtsever er ve subayların, bütün ileri güçlerin birliğini sağlamak. Bu yığınların hareketlerini örgütlemek. Onlara önayak olmak. Bu gelişmeleri Marksçı-Leninci çizgi doğrultusunda yönetmek . . . İleri güçlerin birliği ancak bu yolla gelişecek, politik yönünü bulacak ve hedefine ulaşacaktır.

Yeni gelişmeler

Bunalımlar derinleştikçe, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin saldırıları da artıyor. Memlekette sınıf savaşı, bağımsızlık ve demokrasi savaşı sertleşiyar. İşçi sınıfına, devrimci güçlere karşı faşist saldırılar yoğunlaşıyor.

NATO Avrupa ve Güney-Doğu komutanları İzmire geldi. Altıncı filo limana demirledi. Amerikan emperyalizminin bu vurucu güçleri, memlekete işbirlikçi burjuvazinin eğemenliğini, yürüttüğü faşist terörü desteklemek için geldiler.

Bunların gelişi, aynı zamanda komşu Arap halklarına karşı İsrail militaristlerinin saldırılarını desteklemekle, Amerikan emperyalistlerinin Arap ülkelerini işgal planlarıyla da bağlıdır.

Burjuvazi, Anayurdumuzu daha geniş ölçülerde soğuk harp kışkırtıcılığına, emperyalizmin saldırılarına sürüklüyor.

Türkiye Komünist Partisi bu büyük tehlikeyi bir daha belirtti. Bugün soygun-talan düzeninin, halkımızın belini büken pahalılık, enflasyon ve yıkımın emperyalizmle işbirlikçi burjuvazinin birlikte dayattığını kamu oyuna her zaman gösterdi.

Bu durum karşısında işçi sınıfının savaşı, birliğini oluşturarak gelişiyor. Grevler, gösteriler, mitingler birbirini izliyor. İşçi sınıfının bu sürekli direnişi, öteki bütün devrimci, ilerici güçleri, gençliği, aydınları, öğretmenleri, yurtsever subay ve erleri derliyor, savaş alanına yönetiyor.

İstanbulda, İzmirde ve büyük işçi yataklarında yapılan gösteriler, İzmirde 6. Filoya karşı protesto yapanlara önayak oldu. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyal kurtuluş için ve faşizme karşı savaş, alanlarda, barikatlarda böylesine oluşuyor.

Bu savaş, aynı zamanda, kanlı, terörcü Irmak hükümetine, bu hükümete, burjuvaziye moşa olan Türk-İş'in başındaki sarı sendikacılara, işçi hareketini, ulusal bağımsızlık hareketini poçalıyan, sosyalist hareketi parsellemeye yeltenen, düzme partiler kurmaya kalkışanlara ve polis ajanlarına karşı da yürütülüyor.

TKP, bütün örgütleriyle, elindeki bütün araçlarla işçi sınıfının birliğini sağlamak, halkımızın kurtuluş savaşını desteklemek yolunda yürüyecektir.

Asker, üniformalı halk çocuğudur. Köylüdür, işçidir, emekçidir. Halkımızın emperyalizme, NATO'ya karşı kurtuluş savaşı onların da savaşıdır!

Nato ve üsler

(1. sayfadan devam)

ganlık blokuna bağlandığı ilk günden beri NATO'ya, Amerikan köleliğine, ikili anlaşmalara, topraklarımızda kurulan Amerikan ve NATO üslerine karşı çetin bir savaş yürütegelmektedir. TKP, bu üslerin halkımız için, komşularımız ve bölge halkları için en büyük tehlike olduğunu söyleyegelmiştir.

Amerikan köleliğine, NATO'ya, ilk karşı çıkan parti TKP olmuştur, komünistler olmuştur.

Bugün yurdumuzda NATO'nun ne olduğunu bilmiyen yok. NATO'dan çıkılmasını, ikili anlaşmaların yırtılmasını, topraklarımızdaki tüm saldırı üslerinin kaldırılmasını, ulusal, barışçı, tarafsız bir dış politika uygulanmasını istiyen, gittikçe güçlenen direniş vardır. Bu ulusal direnişe karşı duranlar bir avuç işbirlikçi ile ordunun tepesine çöreklenmiş olan paşalar kliğidir. Bir yandan genel bunalımın ve NATO içindeki çelişkilerin artmasıyla, öte yandan halk yığınlarından gelen baskının üstelemesiyle yeni bir durum beliriyor. Eski hava kuvvetleri komutanı Batur'un, Senato'da yaptığı konuşma bu bakımdan ilginçtir. Batur, Ordunun NATO komutasından alınmasını, Amerikayla imzalanan ikili anlaşmaların yırtılmasını istedi. Onun bu çıkışı rastgele değildir. Çoğu hava kuvvetlerinden olan 3 bine yakın genç subaya karşı kovuşturma başladı. Kimi tutuklandı. Kimi emekliye çıkarıldı. Amerikan Dışişleri Bakanı Kisincer'in «Portekiz olaylarının Türkiye'de tekrarlanılmasından korkulduğu»nu ağzından kaçırması da rastgele değildir. Korkuyorlar; ordu içinde Portekiz'deki gibi bir patlamadan korkuyorlar.

Anti-emperyalist savaşım yeni bir aşamaya giriyor.İBu dönemde komünistlerin, TKP'nin rolü, sorumluluğu büyüktür. Bu durum komünistlerin, özellikle ordu içindeki parti üyelerinin, kümelerinin önüne daha zor, ama kutsal ödevler koymaktadır.

Büyük utkunun 30. yılı

Bu yılın Mayıs ayında, Alman faşizmine karşı verilen savaşta kazanılan utkunun 30. yıldönümü kutlanacak. Alman faşizminin Sovyetler Birliğine ve tüm ilerici insanlığa karşı açtığı savaş, dünya emperyalizminin vurucu güçlerinin sosyalizme karşı en büyük silâhlı saldırısıydı. Bu savaşta dünyanın ilk sosyalist devletinin yazgısı, dünya uygarlığının, ilerilik ve demokrasinin geleceği sorunu çözümleniyordu.

Savaşın en ağır yükünü omuzlarında taşıyan, miliyonlarca kurbon veren, en büyük ölçüde kayba uğrayan Sovyet halkı olduğu gibi, Alman faşizminin dünyaya egemen olma yolunu kesen en büyük güç de Sovyet ordusu olmuştur. Bu ordu, Hitlercilerin ve Japon militaristlerinin bozguna uğratılmasında çözümleyici bir rol oynamıştır.

Faşizme karşı verilen savaşta kazanılan büyük utku aynı zamanda uluslararası işçi sınıfının, tüm devrimci, demokratik güçlerin katılımıyle sağlandı. Bunun için Utku günü, tüm uluslararası komünist hareketinin, ulusal bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm uğrunda savaşanların ortak bayramıdır.

Hitlercilere karşı kazanılan utku insanlık tarihinde yeni bir dönem açtı. Avrupa ve Asya'nın birçok ülkesinde gerici rejimler yıkıldı, proletarya devrimleri başarıyla sonuçlandı. Böylece dünya sosyalist sistemi kuruldu. Kapitalist ülkelerde işçi hareketinin daha da gelişmesi, komünist ve işçi partilerinin güçlenmesi için olumlu koşullar yaratıldı. Günümüzde uluslararası komünist hareketi dünyanın en etkili politik gücü oldu.

Alman faşizmi bundan 30 yıl önce yenilgiye uğratılmış olsa da, onu doğuran emperyalizm hâlâ varlığını sürdürmektedir. Emperyalizmin genel bunalımı derinleştikçe faşist saldırılar yaygınlaşmaktadır. Gericiler, devrimci ve ilerici güçlerin direnişini kırmak için en sert, en kaba yöntemlere başvurmaktadırlar. Faşizm İspanya ve Şili'de kol gezmektedir. İtalya ve Batı Almanya'da yeni faşist güçler yuvalarından çıkmaya çalışmaktadırlar.

Türkiye'de de 12 Mart'la gelen sıkıyönetim terörü, faşist saldırılar bu güne değin sürüp gitmektedir. Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi faşizmi memleketimizde kökleştirmek istiyor. Bunlar, faşist partileri, örgütleri, komandoları ilerici, devrimci güçlerin üzerine sürüyor. Faşizme karşı savaş, ulusal bağımsızlık ve demokratik haklar uğrundaki savaştan, emperyalizme karşı savaştan ayrılamaz. Faşizm, tüm ilerici, devrimci, demokratik güçlerin ortak eylemleriyle, ortak savaşlarıyla, ortak cephe kurmalarıyla önlenebilir.

TKP, yığınsal, yurt çapında bir Ulusal Demokratik Cephe'nin kurulması için sürekli bir savaş yürütüyor. Böylesi bir cephe kurmak tüm komünistlerin, ilerici ve devrimcilerin başta gelen ödevlerinden biridir.

Lenin köşesi

Proletaryanın ekonomik ve politik hakları uğrundaki savaşta eylem birliğini sağlamak komünist ve işçi partilerinin en önemli ödevlerinden biridir. V. I. Lenin bu birliğin önemini şöyle belirtmektedir: *«Yaşasın proletaryanın ve tüm devrimci halkın birliği! Bunların birlikte savaşı karşısında gerici güçler yıkılacak, karşı-devrimci saldırıları kırılacaktır.»* (Tüm yapıtları, c. 12, s. 100).

Komünist partisi işçi sınıfının, onun politik, sendikal ve diğer örgütlerinin ve bağlaşıklarının emperyalizme, faşizme, harbe karşı, emekçi yığınlarının ekonomik ve politik hakları, barış, ulusal bağımsızlık ve sosyal ilerilik uğrundaki savaşta eylem birliğini sağlamak için savaşıyor. Bu birliğin biçimlerinden biri de tekcephedir. Tekcephenin girişimcisi işçi sınıfıdır. Onun nesnel temeli proletaryanın sınıfsal çıkarlarındaki ortaklık, içeriği ise proletaryanın çeşitli kollarının ulusal ve uluslararası çapta birlikte savaşıdır.

V. I. Lenin der ki: *«Tekcephe taktiğinin anlam ve amacı proletaryanın en geniş yığınlarını sermayeye karşı savaşa çekmektir. Biz, proletarya yığınlarının sermayeye karşı savaşında, onların uluslararası ekonomide ve uluslararası politikada iki karşılıklı cephe «mekanizmasını» anlamalarına yardımcı olmak için tekcephe taktiğini kabul ettik ve onu sonuna kadar savunacağız.»* (Tüm yapıtları, c. 45, s. 144).

Böyle bir cephede komünist partisinin birliğini koruma sorunu üzerinde de duran Lenin: *«Bu cephede proletarya partisinin ideolojik ve politik bağımsızlığını korumak komünistlerin sürekli ve kaçınılmaz ödevidir»*, diyor. (Tüm yapıtları, c. 12, s. 139).

Proletaryanın birliği sorununu Karl Marks ortaya koymuş, Lenin bunu geliştirmiş, daha sonra Komintern'in ve kardeş komünist ve işçi partilerinin uluslararası danışma toplantılarının belgelerinde somutlaştırılmıştır.

Türkiye Komünist Partisi kurulduğu günden bu yana proletaryanın birliğini kurma uğrunda savaşmış, emekçi yığınlarını tekcephede birleştirmeye çalışmıştır. Türkiye Komünist Partisi'nin yeni eylem programında şöyle deniliyor: *«Emperyalizme ve memleket içinde emperyalizmin politikasını yürütenlere karşı, büyük sermaye ve toprak ağalarının oligarşik grubuna karşı savaşta bütün halkın sağlam birliği gerekir. Bu birliği sağlıyacak ulusal demokratik cephe proletaryanın, köylülerin, aydınların, orta tabakaların kendi hakları uğrunda verdikleri ortak savaş sürecinde meydana gelir.»*

Böyle bir cephe günümüzde anti-faşist, anti-emperyalist cephe biçiminde oluşmaktadır.

Suphilerin ardından

Bu yıl TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ile arkadaşlarını anma törenleri, önceki yıllara kıyasla daha örgütlü, içeriği bakımından daha zengin oldu. Partimizin atılımları bu anma törenlerini de etkilemiştir. M. Suphi ile arkadaşlarının kimler tarafından, niçin ve nasıl öldürüldüklerini yeniden ve ayrıntılarıyle inceleyen militanlar, partimizin tarihine katkısı olacak sonuçlara varmışlardır.

Törenlerde okunan raporlarda TKP'nin kuruluşuyle Ulusal Kurtuluş Savaşı arasındaki ilişkilere özel bir ağırlık verildi. Birinci Dünya Savaşına katılmak istemedikleri için dağlara sığınan «asker kaçakları» hakkında şöyle deniliyor: «Kaçanların çoğu silâhıyla dağa çıkıyordu. Yeşilordu örgütü, gerillalar, çeteler, çoğu bunlardan kuruldu. Rusyadan esirlikten dönenler, devrim sırasında gördüklerini köylerinde, kasabalarında, yer-yer uygulamaya koyuldular ... Böylesi bir politik hava içinde, 1920 yılı başlarında Kütahyâda bir Gönüllü Halk Alayı kuruldu. Bu alay Yeşilordu'nun bir koluydu. Ulusal Kurtuluş Savaşında, ateş boylarında sonuna kadar savaştı. Bu alayın erleri, Kızılorduda gördükleri savaş yöntemlerini, savaş disiplinini, halk ordusu ilkelerini uyguladılar ...»

Türkiye Komünist Partisinin 14 Temmuz 1920 de, Eskişehirde savaş alanına atıldığı ve özel bir çağrıyle işçilere ve köylülere şöyle seslendiği belirtiliyor: «Anayurdumuzun bağımsızlığını özgürlüğünü ancak silâhla, ancak savaşla elde edebiliriz. Çeteler! Topraklarımızdan son yabarcı eri, son düşmanı kovuncaya kadar savaşın! ... İyi bilin, halk arkanızdadır. İşçi, köylü arkanızdadır. Komünist Partisi yanınızdadır!»

Sendikal savaş

Bazı kimseler, sendikal savaş deyince, birkaç kuruşluk zam, ölüm ve hastalık yardımı, çocuk parası isteğiyle yürütülen mücadeleden öte birşey görmezler. İşçi sınıfının sınıf kavgasına açılan bu büyük pençeresini daraltırlar. Burjuvazi de böylelerini, hele bunlar sendika yöneticisi durumundaysa, boyuna besler, teşvik eder. Çünkü, bunlar, sendikada politik savaş olmaz demekle, burjuvazinin politikasını bal gibi yürütürler.

Burjuvazi bu tip bozguncuları işçinin üstüne inatla sürüyor. Sarı sendikacıları, Maocuları, sendikaları parçalamak, sendikal hareketi burjuvazinin kuyruğuna takmak taktiğini uygulayan bütün bölücü ajanlarını işe koşmuştur. Ama burjuvazinin evdeki hesabı çarşıya uymadı. Şubat ayı olayları, işçi sınıfının politik bilinçlenme sürecinin gelişmekte ve bozguncuları etkisiz bırakacak güçte olduğunu doğruluyor.

Hükümetin sıkıyönetim yasaklarına, bozguncu takımının ayak oyunlarına karşın, sendikal hareket genellikle üç yönde sevindirici gelişmeler gösteriyor. Birincisi, demokratik haklarn alınması yönünde oluyor. İşçi yığını öz sendikasını seçme yolunda başarılı bir direniş sağlıyor. İşçilerin, sarı sendika ağalarına, Maoculara, her soydan bozgunculara karşı etkin savaşı, burjuvazinin baskısına karşı savaştan ayrılmıyor. Grevler sırasındaki devrimci dayanışma örnekleri, sendikal birliğin güçlenmesi yönünde atılmış değerli adımlardır. İkincisi, TKP'nin sürekli yürüttüğü anti-faşist kampanyaya eylemli olarak katılması, en başta gelmesidir. Hür-Cam-İş, Yeni Sosyal-İş, DİSK'e bağlı 11 sendikanın, İzmir'de, Malatya'da ve daha birçok illerde çeşitli sendikaların düzenledikleri, 200 binin üstünde işçi, aydın, memur ve öğrencinin katıldığı faşizmi protesto yürüyüşleri, bu olumlu gelişmenin birer örneğidir. Üçüncü de, sendikaların saldırıya uğrayan öğrencileri, öğretmenleri ve aydınları savunarak, onları işçi davasına çekmesidir. Ulusal sorunlar etrafında toplanmalarına yardımcı olmasıdır.

Gerçek sendikal hareketteki bütün bu gelişmeler, kendiliğinden gelmedi. İşçi sınıfının sınıf savaşlarında edindiği deneyler ve özellikle TKP'nin, sendikalardaki devrimcilerin payı, inkâr edilemez. TKP, Ulusal Demokratik Cephe'nin işte böylesi bir savaş, böylesi bir taban üzerinde kurulacağına inanıyor.

●

Okuyucu mektupları

Atılım elden ele

Atılım bir yaşına girdi. Atılım, bir yaşına basmış bir çocuk gibi elden ele dolaşıyor, seviliyor. Lenin boşuna dememiş: «*Komünist bir gazete, kollektif bir propagandacı, ajitatör olduğu kadar, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir*» diye.

Atılım fabrikalarda, atelyelerde, yurtlarda, fakültelerde, köylerde, işçilerin, emekçilerin bulunduğu her yerde elden ele dolaşıyor, okunuyor. «Atılım'ı oku ve okut» sloganını her komünist, her sosyalist, her ilerici, yurtsever bir öğüt olarak benimsiyor, uyguluyor. Atılım'ın girdiği her yerde komünist hareketin etkisi yayılıyor, TKP'nin etrafındaki halkalar büyüyor.

Atılım dostların yüzünü güldürüyor, düşmanların yüreğine korku salıyor. Maocular ona açıktan açığa küfrediyor. Mihri Belli gibi MDD'ciler, Kıvılcımcılar, Troçkistler de onlardan geri durmuyorlar. Atılım burjuvazinin, sarı-sendika ağalarının, likidatör bozguncuların hışmını üzerine çekiyor. Bu da, Atılım'ın tam boy hedefine ateş ettiğini gösteriyor. İşçisi, köylüsü, öğrencisi, yurtsever subayı, burjuvaziye, likidatör bozgunculara karşı Atılım'ı, TKP'ni savunuyor. İşçi sınıfının, komünist hareketin birliğinin, likidatör, bozgunculara karşı kesin savaşla sağlanabileceğini iyi biliyor, bu uğurda savaşıyorlar.

Bu savaşta Atılım gözümüz, dilimiz, kulağımız, en büyük silâhımız oluyor. Onun için Atılım'ı gözbebeğimiz gibi koruyoruz.

Barış ve özgürlük için

Büyük burjuvazi egemenliğini artık sıkıyönetimsiz, baskı metodlarına açıkça başvurmaksızın sürdüremiyor. Bu baskı ve teröre karşı, işçisini, köylüsünü, öğrenci ve öğretmenini, yurtsever er ve subayları kucaklayan; gittikçe gelişmiş örgüt biçimleri almaya başlayan bir direniş var. Batı Avrupada çalışan, ya da okuyanların bir Barış ve Özgürlük Komitesi kurmaları da bunu gösteriyor. Komitenin başlıca görevleri şöyle saptanmıştır:

1. Türkiye'nin NATO'dan çıkması; memleketin Amerikan boyunduruğundan kurtarılması; bölgemizde ve Avrupa'da barış ve güvenliğin sağlanması.
2. 141, 142 ve 146 gibi faşist maddelerin ve tüm anti-demokratik yasaların kaldırılması.
3. Faşist komando saldırılarına son verilmesi.

Daha bir sorun var: Seçimlere hazırlanmak. Halk içinden ve halktan yana bir seçim hükümeti için savaşmak.

Hep biliriz ki, B. Avrupa'daki işçilerimize bir «döviz makinesi» gözüyle bakan burjuva hükümetleri, seçimlerde onların görüşünü hesaba katmaktan hiç hoşlanmıyor. Çünkü burjuvazi de az-çok biliyor ki, Avrupa'daki kardeşlerimiz daha bilinçli, daha uyanıktır. Orada Avrupalı sınıf kardeşleri ile tanışmışlar, sınıf mücadelesinin ta göbeğinde yer almışlardır.

Bu durumda onların oyları, elbette ki, işbirlikçi, faşizme yönelen burjuvazinin yararına olmayacaktır. Bizim görevimiz, B. Avrupadaki kardeşlerimizin de seçimlere katılmasını sağlamak için Komiteler kurmak, bu yolda çalışmaları hızlandırmaktır. Sıkıyönetim ve tepeden inme hükümet sürdükçe, işçi sınıfının gerçek partisi TKP'ne legal çalışma olanağı sağlanmamışken, sendikaların tepesindeki baskı ve terör alabildiğine sürerken, seçimin herşeyi düzelteceğine inanmak, tabii ki, hayal olacaktır.

Toprak köylünün hakkı

Yurdumuzda işçi sınıfının savaşları giderek halk yığınlarını kucaklıyan anti-faşist, anti-emperyalist direniş keskinleşiyor, yeni boyutlar alıyor. İşçi sınıfı, sürekli direnişleriyle, zincirleme grevleriyle, ölüm oruçlarıyla, gösteri yürüyüşleriyle bu savaşın başını çekiyor.

İşçi sınıfının bu çetin savaşı, bütün emekçi yığınlarını, halk katmanlarını, yurtsever güçleri etkiliyor. TKP, girişim ve atılımlarıyla, bu geniş yığınlara kurtuluş yolunu gösteriyor. Son gelişmeler: İzmir'de 6. Filoya karşı yapılan gösteri, İstanbul'da, Ankara'da, İskenderun'da, yurdun değişik yerlerinde faşizmi protesto yürüyüşleri, mitingleri, ordu içinde binlerce yurtsever subayın çıkışları bu gerçeği bir kez daha doğruluyor.

Kentlerde, fabrikalarda, üniversite ve ordu birliklerinde gelişen bu çetin direnişlerle birlikte, köyde de yoksul köylünün toprak, ekmek ve özgürlük savaşı yeni biçimler alıyor. Çanakkale'nin Biga ilçesine bağlı Çeşmealtı köyünde yoksul, topraksız köylülerin: «Bu topraklar bizimdir, buradan ancak ölümüz çıkar!» haykırışlarıyla giriştikleri savaş bundan 10–15 yıl önceki köylü çıkışlarından çok daha bilinçli ve örgütlüdür.

Çeşmealtı köylüleri, hazine, Vakıf topraklarıyla birlikte köyün ortak malı topraklarını da eline geçiren, 96 bin dönümlük çiftlik kuran Kargı ağalarına karşı uzun yıllardır savaşageldi. Bu köylüler öz topraklarını ve devletin malını ağaların elinden kurtarmaya çalıştı. Ama her zaman karşılarında, jandarmayı, ağadan yana, soygun ve sömürü düzeninin koruyucusu olan hükümetleri buldular. Dayak yediler, aylarca cezaevlerinde süründüler.

Yılmadılar. Aralarında komite kurdular. Davalarını basına, kamuoyuna duyurdular. İşçi kuruluşlarını, yurtsever aydınları, öğretmenleri yardıma çağırdılar. Çeşmealtı yoksullarının bu çağrısı, boşa gitmedi. İşçi sendikaları, yurtsever gazeteciler, öğretmenler, gençler, ilerici avukatlar köylülerden yana çıktılar.

Türkiye Komünist Partisi'nin ötedenberi uğrunda savaşageldiği işçi-köylü bağlaşıklığı yeni bir aşamaya giriyor. Köylü içine girmek, köylünün savaşını örgütlemek, köyde parti komiteleri kurmak görevi boydanboya komünistlerin, partinin önünde duruyor.

Köy emekçilerinin toprak savaşı, tüm halkımızın demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş savaşından ayrı düşünülemez. Komünistlerin, parti komitelerinin görevi, köylü hareketini işçi sınıfının savaşıyla gençlik, yurtsever aydın ve subayların çıkışlarıyla sıkı sıkıya bağlamaktır.

„Savaş Yolu" nun güncelliği

Genç kuşaklar, TKP'nin onur verici geçmişini dile getiren «Savaş Yolu»nu çoktandır bekliyorlardı. Üçüncü baskısını yapan bu kitap hakkında, büyük şairimiz Nazım Hikmet, kitabın ikinci defa basıldığı 1951 yılında, şöyle demişti: «*... Üstüngel'in notları Türkiye Komünist Partisinin hayat kitabından yankılardır. Üstüngel'in kitabı Türkiye Komünist Partisi tarihinden çeşitli merhaleleri büyük bir sadakatle aksettirmektedir. Fakat bu kitap sadece bir tarih vesikası değildir. Tarih vesikası olarak değeri çok büyüktür ama, Türkiye halkının Amerikan emperyalizmine ve onun yerli bezirgânlarına karşı, milli bağımsızlık ve barış için bugünkü savaşını da aksettirdiği için değeri bir kat daha artmaktadır ... Ben, Üstüngel'in bu kitabıyle, Türkiye Komünist Partisinin bir üyesi, bir Türk yurtseveri, bir proleter enternasyonalist ve sosyalist bir yazar olarak övünürüm.*»

Öğretmenler yılmıyor

Ülkemizde, eğitim sorunlarının halk çocukları yararına çözümlenmesini isteyen, ulusal bağımsızlık, demokrasi uğrunda öteki ilerici güçlerle omuz omuza savaşan bir yurtsever öğretmenler ordusu vardır. Görevi, memleketi kalkındıracak bir nesil yetiştirmek, ülke sorunlarında emekçi yığınları aydınlatmak olan yurtsever öğretmenlere karşı işbirlikçi hükümetler, polis, faşist komandolar şiddetli bir baskı ve terör uyguluyorlar. Köyde ve kentte, okullarda ve üniversitelerde anti-emperyalist ve ulusal bağımsızlık ilkelerini kendilerine kılavuz edinmiş yurtsever öğretmenler dövülüyor, tutuklanıyor, kimi öğretmenlikten atılıyor. Meslek ve can güvenliğinden yoksun bırakılan birçoğu da Batı Avrupa ülkelerine işçi olarak gitmek zorunda kalıyor.

Bütün bunlar, yurtsever öğretmenlerin halkı uyandırma çabalarını, anti-emperyalist, anti-faşist savaşta gereken yeri alma girişimlerini önlemek için yapılıyor. Öğretmenler de tüm emekçi yığınları gibi, işbirlikçi burjuvazinin sebep olduğu ekonomik, politik ve sosyal bunalımlar altında eziliyor, bunalıyor. Anayurda yayılan öğretmen, halkın perişanlığını, yoksulluğunu, geçim sıkıntısını daha yakından görebiliyor.

İşbirlikçi burjuvazinin baskısı, kıyım politikası, faşist komandoların saldırıları yurtsever öğretmenleri yıldırmadı, yıldıramıyor. Yurtsever öğretmen susmuyor. Memleketi, saldırgan NATO'ların, Amerika'nın kuyruğunda her gün biraz daha karanlığa itenlere karşı varsesiyle, vargücüyle direniyor. 80 bin öğretmeni çatışı altında toplayan TÖB-DER'in girişimiyle başlıyan faşizmi protesto yürüyüş, gösteri ve toplantıları büyük bir önem taşıyor. Bu protesto eylemlerinde sokakları, meydanları, salonları dolduran binlerce işçi, aydın ve öğrenci yalnız hayat pahalılığını, işsizliği, faşist saldırıları protesto etmekle kalmadı. Halkımızın, demokratik, halktan yana bir hükümetin işbaşına gelmesi istemi de dile getirildi. Türkiye'nin NATO'dan çıkması, Amerikayla imzalanan ikili anlaşmaların yırtılması, NATO üslerinin kaldırılması istendi.

TKP, yurtsever öğretmenlerin bu savaşını vargücüyle destekliyor ve istekleri uğrunda savaşıyor. Komünist ve yurtsever öğretmenlerin görevi, bu savaşta işçi sınıfının, devrimci gençliğin yanında yer almak ve faşizme karşı ileri bir toplumsal düzen için tüm ilerici güçlerin birliğini sağlamaktır.

Türk komünistleri, halkımızın özgürlüğü, ulusal bağımsızlığı ve sosyalist geleceğini savunuyor, bu kutsal savaş uğrunda savaşıyorlar. Halkımızın ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri almak savaşı, işbirlikçi partilere, hükümetlere, zorbalıklara, bozgunculara karşı savaş birbirinden ayrılamaz.

Kapitalist ülkelerde

■ Kapitolist ülkelerde işsizlik, pahalılık, enflâsyon sürekli artmoktadır. Amerika Birleşik Devletlerinde işsizlerin sayısı, Ocak ayı sonunda 7,5 milyonu aştı. Yıl sonuna kadar bu sayının 8,5 milyonu bulacağı söylenmektedir.

■ Batı Almanya'da 1 milyon işçi işsizdir. 1 milyona yakın işçi de kısa süre çalışmaktadır.

■ ABD Cumhurbaşkanı Ford 1976 bütçesini Senatoya sundu. Bütçede 52 milyar dolar açık vardır. Ford ayrıca işsizliğin artması sürecini ve işsizlerin sayısının aktif nüfus sayısının % 8,2'sini bulacağını söyledi. Gelecek yıl içinde fiyatlar daha da artacak, sosyal yardımlarda büyük kısıntılar yapılacaktır. Yalnız Pentagon'un, ordu, savaş harcamalarında bir kısıntı yapılmamaktadır. Tam tersine bunlar artırılmaktadır. 1976 yılında savaş harcamaları için 94 milyor dolar, yani 1975 yılına oranla 9 milyar dolar daha fazla ayrılmktadır.

Gençliğin atılımı

1975 yılına yığınsal direnişlerle giren ilerici gençlik, savaşını yeni atılımlarla sürdürüyor. Yeni yılın olayları, ilerici gençliğin olumlu bir gelişme süreci içinde olduğunu doğruluyor. Şubat ayı içinde faşist komando saldırılarının yoğunlaşmasına, polisin faşistleri korumasına karşın gençlik direnişleri daha da güçlendi. Bu savaşım tam anti-faşist, anti-emperyalist, politik bir nitelik kazandı.

Ayın olaylarına kısaca bir göz atacak olursak karşımıza şöyle bir tablo çıkar: Bir yandan, faşist komando saldırıları yoğunlaşıyor. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle öğrenci yurtları aranıyor. Polis faşistleri açıktan destekliyor. Birçok direniş girişimleri yasaklanıyor. Sıkıyönetim yeniden uzatılıyor. Terör ordu içine de yayılıyor. Tek sözle, işbirlikçi burjuvazinin ilerici gençliğe karşı saldırısı sertleşiyor. Öte yandan, ilerici gençlik bütün bunlara göğüs geriyor, geniş bir işçi, aydın, asker ve memur yığınının desteğini kazanıyor.

Faşist komandoların öldürdüğü Kerim Yaman'ın İstanbul ve Akhisar'daki cenaze törenine 50 binin üstünde halk: öğrenci, işçi, memur, köylü ve aydın katıldı. «Kerimler ölmez!» «Faşizm geçemiyecek!» «Kahrolsun emperyalizm!» sloganları haykırıldı, devrimci marşlar söylendi. Gençler, faşizmle, emperyalizmle savaşa and içti. Ülkenin çeşitli illerinde düzenlenen «Faşizmi protesto» yürüyüşlerinde gençler işçilerle, sendikacılarla, öğretmenlerle, köylü ve aydınlarla daha da kaynaşıyor. İşçi kuruluşlarıyle gençlik örgütleri arasında kenetlenme ve dayanışma, eylemde somutlaşıyor.

Gençlik hareketinde önemle üzerinde durulması gereken olumlu bir gelişme de, yurtsever er ve subaylar arasındaki anti-emperyalist akımın somut direnişe dönüşmeye başlamasıdır. Genç assubayların çıkışı, hele hele bunlardan birçoğunun tutuklanması ve bir kısmının da ordudan uzaklaştırılması, anti-faşist, anti-emperyalist cephenin ne derecede genişlediğini göstermektedir. Ama bu, ayni zamanda, burjuvazinin anti-emperyalist akımın ordu içine yayılmasından duyduğu büyük korkuyu ortaya koymakla kalmıyor. Bu gelişmeyi daha do ileri götürme zorunluğunu kesinleştiriyor.

Bu bakıma bütün bu oluşumları günün koşullarına göre değerlendirmek, gençlik hareketinin tüm kolları arasındaki birliği ve işçi sınıfıyle olan bağlarını güçlendirmek, onu daha da ileri götürmek, her şeyden önce komünistlerin ödevidir.

Kurulduğu günden bu yana gençliğin bilinçlenmesine büyük önem veren TKP militanları, bu gelişmelerin bir sayacı değil, örgütleyici, yürütücü gücüdür. Değişen koşullara göre yeni savaş yöntemleri, yeni örgüt biçimleri bulmak, Leninci devrimci taktiğin gereğidir.

Üsler kalkmalıdır

Amerika'nın Türkiye'ye askersel «yardımı» kesmesi, işbirlikçi burjuvazi, militarist klik ve komandocu partiler arasında panik yarattı. Bu olay onların cibilliyetini bir kez daha gösterdi. Ve daha birçok gerçeği, bu arada nükleer silâhlar, füze atış rampaları, radar istasyonları konusunda yeni verileri ortaya koydu: Yurdumuzda bugün Amerika'nın, NATO'nun 60'ın üstünde karalararası füze atış rampası, atom başlıkları depoları, radar istasyonları vardır. Boğazdan Sarp'a kadar uzanan 1.500 kilometrelik deniz kıyısı boyunca kurulan bu radar, casusluk istasyonları büyük komşumuz Sovyetler Birliğine ve diğer sosyalist ülkelere karşı yöneltilmiş, birer kışkırtma aracıdır.

Bu saldırı üsleri, halkımızın ve bölgedeki bütün halkların varlığını tehdit etmektedir. Diyarbakır'da, Pirinçlik'teki Amerikan üssü, füze atış rampalarıyle ve «erken uyarma» sistemiyle donatılmıştır. Bu üs, İncirlik'ten kat kat büyük bir saldırı yuvasıdır. Pirinçlik üssü «erken uyarma» sistemiyle doğrudan doğruya Voşingtona, Pentagona bağlıdır. Bu gerçek, atom ölümü tehlikesinin, halkımızın başı üzerinde Damoklesin kılıcı gibi asılı durduğunu gösteriyor.

Halkımız, işçi sınıfı, komünistler, gerçek sendikacılar, gençler, bütün ilerici güçler, ordudaki yurtsever subay, assubay ve erler topraklarımızdaki bu üslere karşı direnişe geçmişlerdir. Bu savaşım, ulusal bir ölüm, kalım savaşıdır. TKP, komünistler, bu savaşta birçok şehitler vermişlerdir. «Misuri» adlı Amerikan uçak gemisinin 30 yıl önce İstanbul'a demir attığı günden beri, TKP, komünistler bu Amerikan yayılışına, hegemonyasına karşı ön sıralarda çarpışmaktadırlar. TKP, Amerikan emperyalistlerinin ve işbirlikçi, gerici çevrelerin kışkırtma ve saldırı plânlarının içyüzünü daima açığa vurmuştur.

Amerikan emperyalizminin yurdumuzdaki atom silâhı cephanelikleri, karalararası füze atış rampaları, bir nükleer harpte memleketimizin yeryüzünden silinmesine, halkımızın birkaç dakika içinde yok olmasına sebep olabilir. Bunun için atom ölümü tehlikesine karşı koymak, NATO'dan çıkmak, ikili anlaşmaları yırtmak, emperyalizmi, saldırı üsleriyle, füze rampalarıyla, askerleriyle birlikte yurdumuzdan kovmak savaşında bütün yurtseverlerin yeri vardır.

Geçemiyecekler

Türkiye'de son aylarda azıtan komando saldırılarını, emperyalizmin dünya çapındaki genel stratejisinden bağımsız düşünemeyiz. Bunlar MHP'li faşist örgütler, MİT ve CİA'nın işbirliği ile Amerikan emperyalizminin kanlı plânlarını yurdumuzda uygulamaya koyulmuşlardır. AP'nin, gerici partilerin eli altında örgütlenen bu faşist komandolar her fırsatta işçi grevlerine, öğrenci direnişlerine saldırıyor, gerici burjuva gazeteleri bu açık provokasyonları: «sağ-sol» çatışması diye yansıtarak, anti-emperyalist, yurtsever gençliğimizi halkın gözünden düşürmeye çalışıyor.

Son iki ayda 6 devrimcinin kanına girilmiştir. Faşizme karşı yapılan yığınsal protesto mitinglerine komandolar saldırdı. Polis, ordu birlikleri bu gösterileri dağıttı. Viranşehir'de Kürt halkına karşı toplu kıyım uygulandı, 20 yurttaşımız jandarma kurşunlarıyla öldürüldü. Bu kanlı kıyımı protesto edenleri, gösteri yapanları polis tutukladı. Binlerce assubay gözaltına alındı. Yüzlercesi tutuklandı, binlercesi için kovuşturma açıldı.

TKP, bir yandan en geniş yığınları, birlik ve dayanışma içinde örgütlü direnişlere yönetiyor. Öte yandan devrimci güçleri provokasyonlara, kanlı tertiplere karşı uyarıyor, onlara en doğru savaş yolunu gösteriyor. İşçi sınıfı bu savaşta başı çekiyor. Sendikalar, meslek odaları, öğretmen kuruluşları, demokratik örgütler, yurtsever subaylar, ilerici gençlik bu savaşta yerlerini giderek alıyor. Ulusal çapta etkin bir güçbirliğine doğru güvenli ve umutlu adımlar atılıyor.

TKP, bu olumlu adımları vargücü ile destekliyor, savaş ateşleri içinde kurulacak bir güçbirliğinin kalıcılığına inanıyor. Özellikle, gençliği halkın savaşından koparmaya yönelik girişimlere, bozguncu ve serüvenci akımlara karşı savaşı elden bırakmıyor. Bu savaş, ürünlerini vermeye başlamıştır.

Gençliğin işçi sınıfı ideolojisi ile silâhlanma, onun savaşı ile bütünleşme süreci hızlanmıştır. Yurtsever gençliğimiz, geçmiş deneylerden zengin dersler çıkardığını, olaylardaki olumlu, ilerici tutumu ile gösteriyor. Gençlik, antifaşist, anti-emperyalist savaşta emekçi halkımızla, en başta işçi sınıfımızla omuzdaşlık kurmayı öğrenmiştir. İşçi-gençlik dayanışması, son günlerin olaylarında daha da perçinleşiyor.

Türkiye'de, işçi sınıfının, tüm ilerici, demokratik güçlerin yığınsal ortak savaşımı, faşizmin tırmanışını kıracaktır. Kerim Yaman'ın İstanbul'daki cenaze törenine Bandırma'dan katılan genç kaynakçı işçisi Cezmi Erdoğan'ın dediği gibi: «Faşizmi nasırlı ellerimizle boğacağız.»

Devrimci birikim

Yasa dışı Irmak hükümeti, militarist klik, halk yığınlarına, işçi sınıfına, ilerici gençlik ve aydınlara, orduda yurtseverlere karşı terörü sürdürmektedir. Güney sınırlarımızda, bu kanlı hükümet eliyle işienen insan kırmalar, sıkıyönetimin ne korkunç biçimlerde sürüp gittiğini göstermektedir.

Memlekette başını alıp giden teröre, soygun ve sömürüye karşı işçi sınıfı, bütün yurtsever güçler, örgütler aktif olarak direnmektedirler. Memleketimizde teröre, sömürüye, emperyalizm ve burjuvazi ağalığına karşı bütün olanaklarıyla direnen TKP'nin, komünistlerin, bu devrimci birikimde, bu kaynakta önemli bir payı vardır. TKP, komünistler, gerçek sendikacılar, ilerici gençliği, öğrencileri faşist komandoların saldırılarına karşı korumak, devrimci birikimi doğru bir yöne, politik savaş alanına yöneltmek, geliştirmek için elinden geleni yapmaktadır.

Üniversite gençliğinin, faşist komando saldırılarını göğüslemesi, Maocuların, Troçkist, Kıvılcımlı takımının kışkırtmalarına kapılmaması, günümüzde devrimci bir birikim olarak kendini göstermektedir. 14 gerçek işçi sendikasının ilerici gençliği, faşist komando saldırılarına karşı savunmak kararlılığı, gençliği, öğrencileri tehlikeli serüvenlerden, sapık akımlardan koruma yönünde önemli bir adımdır. TKP, komünistler, bu yönde bütün olanaklarıyla savaşmaktadırlar.

İşçi sınıfının, onun devrimci öncü kolu TKP'nin, gerçek sendikaların 1974 yılında teröre, sömürüye, bunların kaynağı emperyalizme, işbirlikçi düzene karşı çıkışları, toplumun ezilen bütün katmanlarını, emekçi köylü yığınlarını etkilemiş, esinlemiştir. Yozgat'ta, Maraş'ta, Diyarbakır'da, Ege kıyılarında köylüler, ağaların topraklarına girdiler. Erzin bölgesinde yoksul köylüler, ırgatlar, militan işçilerin, sendikacıların yardımıyla sendika kurdular. Bu örgütlenme, ağalara, beylere, burjuva hükümetlerine karşı topraksız ve az topraklı köylülerin girişimleri, kendinden gelme de olsa, devrimci bir birikimin verisidir.

Komünistlerin ödevi, bu birikimi geliştirmek, güçlendirmek için halk yığınları, köylü yığınları arasına inmek, onları savaşta örgütlemektir. İşçi-köylü bağlaşıklığını gerçekleştirmektir.

NATO'dan çıkmak, İkili Anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini kaldırmak ordudaki yurtseverlerin de başlıca hedefidir!

PARTİ YAŞAMI

Birlik-Tekcephe

Türkiye Komünist Partisi, daha doğarken, ilk adımlarını atarken: «İşçi sınıfının birliği savaşımızdır!» belgisini haykırmıştır. «Emperyalizme karşı tek cephe olalım!» parolası onundur. Biz bunu, günü günlemesiyle, verilere dayanıp, söylüyoruz.

Dünyayı yerinden oynatan Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi ikinci yaşına basıyordu. Anadolu'da halk, çeteler, memlekete dalan düşmanlarla çalaçakmak savaşa atılmıştı. İngilizi, Amerikalısı, Fransızı — emperyalistler İstanbul'a oturmuştu. Padişah ve hükümeti, yurda dalan düşmanla bir olmuştu . . .

24 Ekim 1919. O gün, İstanbul'un değişik semtlerinden, fabrikalarından, özellikle Haliç'ten gelen işçiler Şehzadebaşı'na akıyordu. Millet, Ferah Tiyatrosunu doldurdu. 2 binin üstünde, yalnız işçi vardı . . . Seçim öncesi gibi bir şeydi bu. Osmanlı Meclisi için «ara seçime» benzer bir şey yapılacaktı. Miting bu nedenle tertiplenmişti. Etem Nejat, Sadrettin Celâl Antel gibi komünist militanlar bu girişimin başında geliyordu. Almanya'dan dönen, orada Spartaküs — devrim hareketine katılan işçiler, bu mitingte ön sıraları alıyordu. Söz alanlar, işçinin anlıyacağı bir dille konuşuyordu . . .

Balat'tan gelen, yaşlı bir işçi konuşmaya başladı: «*Meclise hiç bir zaman bir işçi girmemiş, orada konuşmamıştır. Meclise girenler bizden değildir. Hep ceplerini, kasalarını doldurdular. Büyük kapitalistler büyük sermayelerin üstüne oturdular . . . Memleketi harbe soktular. Emperyalistler hesabına askerlerimizi kırdırdılar. Milleti perişan ettiler. Sonra, memleketi yüzüstü bırakıp kaçtılar Enverler buralardan . . .*» dedi.

Başka bir konuşmacı: «*Meclise işçiyi, halkımızı, yurdumuzu savunacak olan kimseleri, işçileri seçmeliyiz!*» deyince, gür alkışlar koptu . . . Söz alan konuşmacılar, işçi sınıfını birliğe çağırdılar. Sosyalist hareketin kurtuluş, ulusal bağımsızlık direnişinden kopuk olmadığı konusu üzerinde durdular. «Cephe», «tekcephe» sözü sık sık üstelendi. O sırada kurulan: «İşçi Birliği» böylesi bir yığınsal çıkış, böylesi politik bir hava içinde doğduydu . . .

Etem Nejat, bir komünist arkadaşına: «Bu miting, diyor, bizim yapmak, kurmak istediğimiz, emperyalizmi kovmak için zorunluk olan, gerici düzeni söküp atmak için mutlaka gereken cephenin ilk adımlarıdır . . .»

O günden bu yana 55 yıl geçti. Etem Nejat yoldaşın sözleri eskimemiştir. Şehzadebaşı Hürriyet Alanı'ndan uzak değildir. Bu alan Turan Emeksiz'in kanıyla boyandı. Bu alandan, daha dün, faşist komando kurşunlarına kurban giden Kerim Yaman'ın tabutunu, işçisi, öğrencisiyle 50 bin İstanbullu eller üstünde taşıdı. «Faşizme, emperyalizme karşı tekcephe!» haykırışları Anayurdun gök kubbesi altında çınlamıya başlıyor . . .

Ordu

1. Türkiye Komünist Partisi, orduyu emperyalistlerin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmayı öngörür.

2. Ordunun ana yığını, erleri ve assubayları ile halktan, emekçi yığınlardan gelmedir. Ordu, memlekete dalan emperyalistlere karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda kurulmuştur. Bundan ötürü görevi emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır.

3. Oysa ordu, emperyalistlere dayanan işbirlikçiler, militarist klik eliyle sıkıyönetimlerle halka, işçi sınıfına, bütün öteki devrimcilere karşı vurucu güç olarak kullanılmaktadır.

4. Yurtsever subayların, erlerin yeri halkımızın yanındadır. Anti-emperyalist, anti-faşist cephenin içindedir.

(TKP'nin Eylem Programından)

Burjuva ulusçuluğu

Ankara hükümeti, militarist klik orduyu Kıbrıs'ın üzerine sürdü. Bu saldırıyle birlikte anayurtta burjuva ulusçuluğunun bütün biçimleri alabildiğine körüklendi. Büyük burjuvazi, önce, kendi dar, bencil çıkarlarını bütün ulusun, Kıbrıs'lı Türklerin çıkarlarıymış gibi göstermeye koyuldu. Elindeki bütün propaganda araçlarını bu yönde kullandı. Halkımızın gözlerini, yoğunlaşan bunalımlardan, yıkımdan, pahalılık ve işsizlikten, katmerleşen sömürü ve soygundan başka yönlere çekmeye çalıştı ve çalışıyor.

Bunun somut bir örneğini verelim. Faşist Türkeş'in partisi kongre yaptı. Demireli, Bozbeylisi, Feyzioğlusu, bütün halk düşmanları bu sözüm ona kongrede «100 milyonluk Türkiye»den, «Büyük Türk devleti»nden bol bol söz ettiler. Faşist komandoların hem kışkırtıcısı, hem de yöneticisi olduklarını ortaya kaydular.

Burjuva ulusçuluğunu-şovenizmi körüklemekle egemen çevreler, faşizm heveslileri, militarist klik bir hedefe ulaşmak istiyorlar: halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını ezmek. Bu savaşın başını çeken güçleri, özellikle işçi sınıfını bölmek. Kendilerine sosyal-demokrat diyen, sosyalist adını takan küçük burjuva aydınları ve politikacıları da şovenizmin değirmenine su akıtıyorlar.

Türkiye Komünist Partisi'nden başka hiçbir parti, hiçbir politik örgüt Kıbrıs saldırısına karşı çıkmadı. Bunlar, burjuva ulusçuluğunun, şovenizmin doğuracağı politik ve ideolojik sonuçlara gözlerini kapadı. Türkiye Komünist Partisi Kıbrıs saldırısı başlar başlamaz yayınladığı çağrıda, bunun yalnız Kıbrıs halkına değil, Türkiye halkına, özellikle işçi sınıfına karşı bir saldırı olduğunu kamuoyuna açıkladı. Burjuva ulusçuluğuna-şovenizme karşı işçi sınıfının, tüm emekçilerin birliğiyle karşı koyulabileceğini önemle belirtti. Halkımızı uyardı.

Lenin der ki: «*Burjuva ulusçuluğu ve proletarya enternasyonalizmi, bütün kapitalist dünyanın iki büyük sınıf kampına özgü, ulusal sorunda iki politikanın (üstelik iki dünya görüşünün) özünü belirliyen, bağdaşmaz, birbirine düşman iki belgidir.*» *(Lenin. Tüm yapıtları. C. 24, S. 123.)*

TKP, Lenin'in bu öğütlerini kendine kılavuz edinmiştir. Burjuva ulusçuluğuna karşı savaşta işçi sınıfını proletarya enternasyonalizmi ilkeleriyle bilinçlendirmeye çalışıyor. Batı Avrupa ülkelerinin bir çoğunda, TKP örgütleri yürüyüş ve mitingler düzenlediler. Türkiyeli işçiler Yunan ve Kıbrıs emekçileriyle omuz omuza yürüdüler, Kıbrıs saldırısını protesto ettiler. Böylece TKP, komünistler uluslararası işçi dayanışmasını somut biçimde uyguladılar.

Lenin: «*İşçi sınıfı, ulusal ezginin ve ulusal boğuşmaların doludizgin sürüp gittiği eski dünyanın yerine, ulusal ayrıcalık ve üstünlüğe, insanı insanın sömürüsüne kesinlikle son verilen yepyeni bir dünya yaratacaktır*» der.

TKP, Lenin'in bu öğütlerini de yerine getirmek için savaştan geri durmuyor.